

Silviu Urdea

SUFLET
PIERDUT

Suflet pierdut

Silviu Urdea

Editura Karth

2014

© 2014 Silviu Urdea

© 2014 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Editura Karth

Un imprint Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea nr. 22, sector 2, București, România

www.karth.ro

contact@karth.ro

Copertă: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URDEA, SILVIU

Suflet pierdut / Silviu Urdea. - București : Karth, 2014

ISBN 978-606-93658-5-4

821.135.1-31

Tipărit în România

Silviu Urdea

SUFLET PIERDUT

— roman —

EDITURA
KARTH

PROLOG

În urmă cu 12 ani, Transilvania

Frig.

Liniște.

Întuneric.

Se trezi, deschise ochii. Mirosul înțepător al mușcegailui îi pătrunse adânc în nări. Încercă să se miște, dar observă că este strâns legată de un scaun, cu o funie groasă în jurul gleznelor, coapselor, mâinilor și sânilor.

Inima îi bătea nebunește, gata să-i sară din piept în orice moment. A încercat să deschidă gura, să strige după ajutor, dar șocul de a vedea unde se afla a lăsat-o fără glas. A încercat să-și liniștească gândurile și să-și aducă aminte cum a fost adusă aici și de către cine, dar ultimul lucru de care știa cu certitudine era imaginea aleii liniștite din apropierea casei, drumul dinspre piață, când deodată... nu-și mai putea aminti nimic, totul era o ceață adâncă.

Raza de soare din fața scaunului ei se strecura înăuntrul încăperii printr-un geam mic, aproape de tavanul din lemn crăpat și plin cu pânze de păianjen.

Își întoarse capul să studieze mai bine încăperea. În spatele ei era o ușă mică din lemn. Își dădu seama că se află într-un beci. Deodată, simți cum ceva i se mișcă pe umărul drept și coboară lent pe sânul ei micuț. Un păianjen. Trase adânc aer în piept și îl suflă de pe ea. Abia atunci observă că este complet dezbrăcată, că nu are absolut nimic pe ea, nimic altceva în afara unui șoarece gras, maro cu pete negre, cu coadă lungă, care fix în clipa aceea se urca rapid pe picioarele ei, oprindu-se în dreptul vaginului, mirosindu-l. Se sperie și mai tare și începu să țipe după ajutor. Încercă să dea din mâini și din picioare, când scaunul se dezechilibra și căzu pe o parte. Șobolanul se sperie și el și sări repede pe un sân, iar de acolo pe podeaua din lemn, fugind în cele din urmă într-un colț al încăperii.

În timp ce, cu ultimele ei forțe, striga disperată după ajutor, femeia își pierdu cunoștința.

Trântitul unei uși o făcu să se trezească. Se auziră niște pași grei pe podeaua din lemn, deasupra pivniței. Era cu capul lipit de podeaua rece și umedă. Părul ei lung și negru îi atârna în ochii umflați și plini de cearcăne.

Teroarea o cuprinse din nou atunci când văzu camera grotescă unde se afla. În lumea viselor, tot răul dispăruse, beciul umed și sinistru era înlocuit de o pădure verde, cu mulți copaci înfloriți.

Ploaia începuse să bată puternic în geamul mic. Încăperea era cu atât mai întunecoasă și mai sinistă. Pașii greoi se auzeau acum în spatele ei, coborând

niște trepte. Cineva a băgat o cheie în ușă și a răsucit-o. Scârțâitul ușii vechi și putrede îi făcu pielea ca de găină. Încercă să vadă cine intră, dar nu își putea mișca corpul legat de scaun.

— Ajutor, ajutor!!! Cine ești? Ce vrei de la mine? Lasă-mă în pace, psihopatul!

Două mâini apucară scaunul și o ridicară cu ușurință în locul unde era înainte, cu fața spre geamul crăpat.

— Lasă-mă în pace! Nu am făcut rău nimănui! Îți plătesc, îți plătesc cât vrei, numai lasă-mă în pace! Soțul meu e... în acea clipă primi o lovitură puternică cu palma în urechea dreaptă. Se clătină. Urechea începu să îi țiuie.

Cele două mâini îi legară o eșarfă murdară în jurul ochilor înlăcrimați de durere și frică.

— Ajutooor! Cineva să mă ajute, strigă din nou femeia, cu ultimele puteri, când din nou primi o a doua lovitură cu palma peste față. Sângele începu să-i curgă în gură, dinspre nasul turtit.

— Taci, femeie! răcni vocea răpitorului. Dacă îți place durerea, atunci vei continua să faci gălăgie în casa mea. Dacă nu îți place durerea, vei fi cuminte și va trebui să ai încredere în mine, totul poate fi bine. Pentru mine, bineînțeles!

— Te r-r-roog, de c-c-ce-mi faci asta? Ce-ce-ce am făcut, vreau doar să știu ce am făcut să merit asta, spuse femeia pe un glas pițigăiat, bâlăbâit.

— Este Voia Domnului, răspunse vocea de bărbat și atunci o lovi încă o dată cu palma peste fața plină de sânge.

Femeia leșină din nou.

Auzi niște vorbe, ca prin ceață... ca prin vis. Avu impresia că soțul ei este aproape și vine să o salveze, se aude cheia în ușă, simte cum Vlad vine și o salvează, are ochii întredeschiși, dar totul este întuneric.

Răpitorul se apropie de ea și îi aruncă o găleată plină de apă rece pe corpul subțire și slab. Soțul ei venind să o salveze a fost doar un vis. Tresări și începu să dărdăie de frig. Era atârnată, lipită de perete, cu mâinile legate cu o funie deasupra capului. Îi veni un gust amar de sânge în gură.

— Te rog, iartă-mă dacă am greșit cu ceva! spusese ea, cu buzele uscate. Tatăl nostru care ești în ceru... nici nu apucă să termine cuvântul, când simți o nouă lovitură brutală peste față.

— Oprește-te, femeie! Dumnezeuul tău nu e aici, nu te aude nimeni altcineva în afară de mine.

— Sfințească-se numele Tău, Vie împărăția Ta, Facă-se voia Ta...

— Facă-se voia MEA, zbieră bărbatul. Dacă mai spui ceva de bărbos, îți jur că la cină îți voi servi limba alături de o bucățică din piciorul tău. Apropo, îți e foame, femeie?

— D-d-da, se bâlbâi ea. Și s-s-sete.

— Și mie. De aceea trebuie să termin mai repede cu tine.

În clipa aceea scoase din buzunar o bucată mototolită de hârtie și i-o îndesă adânc în gură. Se întoarse pe călcăie și se îndreptă către ieșire. Închise ușa, trântind-o brutal, iar apoi o încuie.

Peste o oră, reveni, dar de data asta avea în mână stângă un clește vechi, ruginit, iar în cea dreaptă o

găleată albă, goală.

— Iar acum va începe partea distractivă, care îmi place la nebunie, spuse entuziasmat bărbatul, cu chipul unui copil mic în clipele în care știe că urmează să primească cea mai bună bomboană pe băț din întreg magazinul.

Femeia încercă să vorbească, dar cuvintele-i erau înecate în ghemotocul de hârtie. Lacrimi mari îi curgeau pe sub eșarfa murdară.

— Ți-am spus să îți ții gura, nu m-ai ascultat. Acum îți va fi dor să poți scoate măcar două cuvinte!

Bărbatul luă scaunul din mijlocul încăperii și-l puse în fața ei.

Se așeză.

Pe chipul lui întunecat se puteau citi plăcere și satisfacția controlului absolut. El este Dumnezeuul ei, el decide modul în care va trăi sau muri.

— Ești o ființă patetică. Ca să poți scăpa de durere, trebuie să simți mai multă durere. Trebuie să accepți faptul că suferința face parte din viață. Din cauza ta, viața mea a fost făcută din bucăți de suferință. Iar acum soarta, viitorul tău sunt în mâinile mele. Se află chiar în mâna mea, acum!

Lăsă jos găleata și apucă piciorul murdar al femeii. Cu cealaltă mână, fixă capul cleștelui pe unghia de la degetul ei mic. Femeia scoase un urlet de durere.

Cele cinci unghii smulse cădeau pe rând în găleată.

Degetele ei erau numai sânge, un sânge care se prelingea încet pe podeaua rece.

În două minute, unghiile piciorului drept se alătură celorlalte.

Bărbatul luă găleata și părăsi încăperea.

Țiuitul liniștii asurzitoare o făcu să se ducă cu gândul departe. Dar de data aceasta era conștientă, nu dormea, nu era leșinată. Însă tocmai de aceea soțul ei salvator, Vladimir, nu apărea. Nu. Poate o fi acasă alături de fiul lor, îngrijorați amândoi în privința ei? Or fi anunțat autoritățile de dispariția ei? Poate...

Se auziră alte tropote coborând pe scări și se apropiindu-se de ușă, apoi urmă o tăcere surdă. Cheia se învârtea în ușă. Bărbatul intră, cărând după el o masă putredă, dreptunghiulară. O fixă în mijlocul încăperii. Scoase un cuțit de la spate și îi tăie femeii funia de la mâini. Ea căzu neputincioasă la picioarele lui și începu să plângă.

O luă în brațe de jos, cu ușurință, apoi o trânti pe masă. Înfășură în jurul ei o altă funie, de data aceasta legând-o de blatul de lemn al mesei.

— Vezi ce bine e când stai cuminte...

Tăcu, apoi continuă pe un ton sarcastic.

— Toată viața ta ai fost și te-ai purtat rece cu cei din jurul tău.

— Cine ești tu să spui toate astea? spuse femeia pe un glas surprins, dar stins.

— Vei afla la sfârșitul vieții tale, dacă nici măcar vocea nu mi-o poți recunoaște! spuse bărbatul cu un ton glacial și sever.

— Ce îmi vei face? întrebă ea, dar imediat se auzi cum ușa la beci se trănțește.

Era din nou singură. Legată de masă, cu o eșarfă la ochi, în întuneric și liniște. Oare așa ne simțim înaintea morții? Speriați, terificați, goi pe dinăuntru, cu ultima picătură de speranță evaporându-se ușor prin căldura tristei și sadicei vieți omenești?

Nu trecură nici zece minute și bărbatul se întoarse cu niște scânduri de lemn în brațe. Îi imobiliză picioarele, le plasă între cele două scânduri, care la rândul lor erau legate între ele cu mai multe corzi bine strânse. Între aceste corzi, fixase mai multe pene de lemn.

— Mă întorc într-o clipă cu jucăria. Abia aștept să o testez, este pentru prima dată! rosti el în timp ce se îndepărtă cu pașii mari și grei.

— Te rog, iartă-mă! zbieră femeia.

Pe unicul geam din beci se vedea noaptea târzie.

Bărbatul aprinse singurul bec, care pâlpâia cu o lumină oarbă. „Jucăria“. Un ciocan mare și negru.

— Să-nceapă distracția! spuse el entuziasmat, afișând un zâmbet diabolic.

Ridică ciocanul cu ambele mâini, iar apoi începu să lovească sistematic în penele de lemn. Femeia țipă de durere, imploră îndurare, dar fără niciun efect. El continua să o lovească și să o chinuie cu o tandrețe sadică. Sângele îi șiroia pe lângă trup.

„Ghetele“. O soluție ingenioasă a judecătorilor medievali, folosită în lupta cu forțele demonice ale răului. Cu fiecare lovitură, mici părți din tibiile celui torturat se sfărâmau, lăsând oasele dezgolite. Cazurile în care cel torturat supraviețuia până la finalul procesului erau extrem de rare, iar durata de viață nu era mai mare de câteva zile. Arterele se blochează cu fragmente de os și măduvă osoasă.

Femeia leșină.

Când își recăpătă cunoștința, îl auzi pe bărbat:

— Bună dimineața! Te-ai descurcat grozav...

— Nu-mi mai simt picioarele! O să mor, spuse femeia.

— Tu ești de vină. Ai păcătuit întreaga viața, ți-ai bătut joc de ea și de familia pe care ai lăsat-o în urmă, fără o mamă. I-ai terorizat, iar acum a venit rândul tău.

Femeia încercă să scoată un cuvânt, dar el îi puse mâna la gură și continuă:

— Imediat se va termina, va fi bine. Te voi scuti de suferință, pe acest pământ sortit durerii.

Se ridică de pe scaun și o privi din picioare pe femeia dezbrăcată, cu picioarele zdrobite și cu sângele uscat pe față.

— Mai ai ceva de spus, ca ultime cuvinte? Îți acord opțiunea asta, ca să fiu un gentleman.

— Cine ești?

El îi dădu jos eșarfa de la ochi.

Femeia încremeni, fără glas.

Sunetul unei drujbe se auzi ridicându-se deasupra gâtului ei, deasupra gâtului femeii...

UNU

Ultima zi de iubire

25 iunie 2012

Weekend-ul mult așteptat sosi. Sâmbătă dimineața.

În banalul oraș din centrul Transilvaniei, soarele răsărise pe cerul albastru deschis, pătat cu mici nori pe alocuri. Razele se strecurau lin printre norii subțiri, în geamul din micul dormitor al celor doi îndrăgostiți. Era o dimineață liniștită, cu triluri de păsări și foșnet printre ramurile copacilor. Pe strada din fața blocului, doar rar se auzea câte o mașină trecând în drumul ei.

Mihail se trezi din somnul adânc și profund. Parcă visase ceva, dar nu-și putea aminti decât că se afla la mare și... alerga după cineva, o persoană înaltă și îmbrăcată cu o mantie neagră.

Se ridică, își trase delicat mâna de sub capul Emmei, care dormea pe o parte, ca un mic îngerăș, și se dădu jos din pat, atent să nu o trezească pe viitoarea

lui soție, apoi își îndreptă spatele și porni spre baie.

Se uită în oglindă. Părul lui țepos, de un negru închis, tuns scurt, pe care de obicei și-l îndrepta cu gel în sus, acum îi stătea în toate părțile. Ochii de un albastru cameleon erau încercănați. Probabil pentru că se culcase târziu, își zise. Se spală pe față și pe dinții îngrijiți, de un alb strălucitor, fără pic de carie, și se duse tiptil în bucătărie să pregătească micul dejun.

Ceasul de pe perete indica ora 9:35.

„Hmm, să fac niște ouă prăjite cu șuncă sau niște cereale cu lapte“, își zise el în gând, în timp ce își scărpină cu degetul arătător bărbia subțire. Se îndreptă spre frigider, ezită un moment, apoi scoase laptele. Îl turnă în două boluri, unul de culoare roșie, cu două văcuțe care se sărută desenate pe el, și într-unul verde, simplu. Bolul cu văcuțe, atât de îndrăgit de Emma, îl primiseră cadou de la un prieten din copilărie, pe nume lui Eduard Smith, zis și Edy, de ziua aniversării a 6 ani de când erau împreună. Puse cele două boluri în cuptorul cu microunde, apoi scoase cutia cu cereale din bufet. Lăsă laptele la încălzit, în timp ce se duse să facă un duș scurt.

Când ieși din baie, dădu fix nas în nas cu Emma, care tocmai se trezise. Emma Djuvara avea doar 1,60 metri și era cu un cap mai mică decât Mihail. Cu părul ei desprins și lung până la umeri, de un negru pur, și cu cele câteva șuvițe blonde, arăta ca un mic înger.

— Bună dimineața, iubire, spuse el înduioșător, privind-o adânc în ochii ei căprui.

O luă tandru în brațe, apoi o sărută cu pasiune. Obrajii ei perfect rotunzi se înroșiseră de parcă s-ar fi aflat la primul ei sărut.

— Bună dimineața și ție. Cum ai dormit? Nici nu am auzit când te-ai dat jos din pat, așa de adânc am dormit.

— Eee, știi doar că eu nu fac zgomot. Sunt ca o stafie, zbor prin casă, nici nu mă auzi.

— Bine, bine, știu. Te duci, te rog, să pregătești micul dejun până mă întorc eu de la baie? Aah, și tare aş vrea să mănânc niște cereale cu lapte, din bolul meu preferat!

— Ți-am luat-o înainte. Micul dejun este aproape gata. Am știut eu că astăzi e zi de cereale, zâmbi el.

— Niciodată nu te oprești să mă surprinzi! Parcă mereu știi ce gândesc și ce vreau să spun, dinainte să deschid eu gura. Ai tu cumva un aparat de citit gânduri și eu nu știam? spuse Emma, iar apoi începură amândoi să râdă.

— Desigur. Este undeva bine de tot ascuns.

— Da, da, chicoti ea, iar apoi intră în baie și închi-se ușa după ea.

Se auzi dușul.

— Nu ești curioasă să afli unde e și cum se cheamă acest dispozitiv de citit gânduri? întrebă Mihail, prin ușă.

— Ba da, unde? strigă ea de sub duș.

— Păi, acest dispozitiv este numit inimă. Nu toată lumea s-a născut cu așa ceva.

Când Emma termină, Mihail o aștepta cu masa pregătită. Se ridică și îi trase scaunul, ca să se poată așeza la celălalt colț al mesei dreptunghiulare.

— Poftă bună, draga mea.

— Mulțumesc, la fel și ție.

Și începură să mănânce. Era o superbă dimineață de sâmbătă.

Mihail, un tânăr care trăiește o intensă poveste de dragoste alături de Emma, primește într-o dimineață cea mai neagră veste posibilă: iubita lui a murit în urma unui tragic, dar ciudat accident de mașină. Din acel moment viața lui nu va mai fi niciodată la fel. Investigând, află că accidentul fusese precedat de o serie de dispariții misterioase, care par să aibă un numitor comun. Împreună cu cei mai buni doi prieteni ai săi și alături de inspectorul Constantin, Mihail încearcă în final să descopere identitatea celui care, într-un vehicul fantomă, a fost ultimul care a văzut-o pe Emma în viață...

Suflet Pierdut îți dă palpații și te umple de groază.

Este o carte despre legătura nemijlocită dintre dragoste și crimă, viață și moarte, totul în formele sale cele mai naturale și brute.

Cât de mult poate o tragedie personală să schimbe ceea ce suntem cu adevărat?

Editura Karth

www.karth.ro

ISBN 978-606-93658-5-4

9 786069 365854 >